

SAMENVATTING

Rob Bregman

Het eerste Succulenta-nummer in 2019 wordt geopend door Ben Wijffelaars die verslag doet van een bestuursvergadering, waarin de nieuwe Europese regelgeving ten aanzien van persoonsgegevens aan de orde kwam. Ben pleit ervoor om maar weer de oude kaartenbakken tevoorschijn te halen.

Theo Heijnsdijk zet zijn artikelenserie over de oude Verkade-boeken voort met een verhaal over *Delosperma echinatum*, een vetplant afkomstig van de Oostkaap-regio in Zuid-Afrika. Deze plant heeft gestekelde blaadjes en behoort tot de middagbloemenfamilie (Aizoaceae). In 1774 werden voor het eerst vanuit Kaap de Goede Hoop planten gestuurd naar Kew Gardens (bij Londen) door de Engelsman Francis Masson. De eerste afbeelding (een aquarel) dateert van 1785. In 1788 werd de plant voor het eerst beschreven door J.B. Lamarck als *Mesembryanthemum echinatum*. In 1927 verplaatste G. Schwantes de plant naar het geslacht *Delosperma*, vanwege het ontbreken van een vlies dat de zaden in de vrucht bedekt.

Mesembryanthemum heeft dit vlies wel. Volgens H. Hartmann omvat het geslacht *Delosperma* nu 155 soorten. Vele daarvan, waaronder *D. echinatum*, kunnen in de zomer beter buiten in een zonnige rotstuin gekweekt worden want in de kas hebben ze het te warm.

Bertus Spee vervolgt zijn serie 'voor het voetlicht' met korte stukjes over *Ferocactus robustus*, *Oreocereus celsianus*, *Wittia amazonica* en *Mammillaria pondii* ssp. *maritima*.

Mijn eigen bijdrage gaat over *Matucana huagalensis*, een cactus uit Noord Peru die vaak wordt verward met de in de buurt groeiende *M. intertexta*. Laatstgenoemde bloeit echter met rood-oranje bloemen, terwijl *M. huagalensis* een lichtroze tot bijna witte bloem heeft, een bloemkleur die uniek is in het geslacht *Matucana*. Deze soort wordt ernstig bedreigd want de natuurlijke groeiplaats is nu nog slechts enkele km² groot en het aantal planten is sterk afgenomen. In 2001 en 2002 werd de plant eindelijk in de natuur teruggevonden en konden zaden verzameld worden. Daaruit heeft Bart Hensel 3 planten weten op te kweken, waarvan er vorig jaar één bloeide. Behalve de bloemen zijn de zaden van *M. huagalensis* en *M. intertexta* ook verschillend, dus voorlopig moeten we ze als aparte soorten beschouwen.

Henk Ruinaard beschrijft zijn ervaringen met het zaaien van *Echinocereus*-zaden. In een mengsel van gewone potgrond en zand kiemden de zaden goed maar na 4 weken waren ze allemaal doodgegaan. De oorzaak waren de

larven van sciara-vliegjes. Het is dus belangrijk om het zaaimedium eerst te ontsmetten door verhitting (pasteuriseren).

Aat van Uijen schrijft over *Frerea indica*, een stamsucculent uit de familie van de aasbloemen (Asclepiadaceae, nu Apocynaceae). Het is een bijzondere soort, niet alleen vanwege de groeiplaats (India) maar ook omdat hij 'gewoon' bladeren heeft. In de natuur wordt de soort bedreigd met uitsterven, er zijn nog 6 kleine populaties over. De oorzaak hiervan is het verdwijnen van de bestuivende insecten, zodat er geen zaadvorming meer plaats vindt. Er zijn projecten opgestart om de plant in cultuur te vermeerderen.

Sjaak Verbeek behandelt de biologische bestrijding van ongedierte in succulentverzamelingen. Aaltjes (nematoden) kunnen worden ingezet tegen wortelluis, roofmijten tegen spint en roofwantsen tegen trips. Helaas zijn deze middelen niet echt goedkoop, ongeveer 30 euro per verpakking. Veel informatie is te vinden op internet.

Kees Jan van Zwienen en Kok van Herk zijn toe aan het laatste deel van hun reisverslag over de cactusflora van Patagonië, een gebied in Zuid-Chili en Zuid-Argentinië. In dit (derde) deel worden achtereenvolgens behandeld *Pterocactus araucanus*, *P. neuquensis*, *P. australis*, *P. fischeri*, *P. hickenii*, *P. valentini*, *Echinopsis leucantha*, *Denmoza rhodacantha*, *Neoporteria strausiana*, *Opuntia sulphurea*, *Trichocereus candicans* en *T. chiloensis*.

Wolter ten Hoeve beschrijft zijn belevenissen in Mexico, waar hij met 2 Duitse metgezellen de vindplaats wilde opzoeken van *Mammillaria carmenae*. Deze plant groeit in een afgelegen gebied op het terrein van een lokale boer genaamd Horatio. Dat had wel wat voeten in de aarde! Uiteindelijk slaagden zij erin de planten te vinden, alsook enkele andere fraaie mammillaria's. Een daarvan (*M. aff. rubrograndi*) siert de omslag van dit nummer.

In de afgelopen droge zomer was Henk Ruinaard al snel door zijn voorraad regenwater heen en was hij noodgedwongen overgegaan op leidingwater. De pH (zuurgraad) daarvan is voor de meeste succulenten te hoog (pH tussen 7 en 8) en dus moet leidingwater aangezuurd worden. Bij regenwater is dat niet nodig. Henk beschrijft 2 manieren om de zuurgraad te meten, namelijk met kleurstrips of met een speciale pH-meter.

Wolter ten Hoeve geeft een overzicht van de inhoud van andere tijdschriften over succulente planten.

Als laatste bijdrage breekt Tom Twijnstra een lans voor het zelf zaaien van cactussen, ondanks de negatieve ervaringen waarover in ons blad vaak geschreven wordt.

R.Bregman@contact.uva.nl